

Sygn. akt IC 1695/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Marcia

Protokolant Sylwia Jurkowska

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2017 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. z siedzibą w B.**

przeciwko **K. G. i B. G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych K. G. i B. G. na rzecz strony powodowej Banku (...) S.A. z siedzibą w B. solidarnie kwotę 98.096,12 zł (dziewięćdziesiąt osiem tysięcy dziewięćdziesiąt sześć złotych dwanaście groszy) z należnymi odsetkami umownymi od kwoty 96.268,25 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej (...) rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 21 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanych K. G. i B. G. na rzecz strony powodowej Banku (...) S.A. z siedzibą w B. solidarnie kwotę 6.644 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pozwany uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Ś. solidarnie kwotę 2868 zł tytułem brakującej opłaty.

Sygn. akt **IC 1695/17**

I. Uzasadnienie

Strona powodowa Bank (...) S. A. w B. domagała się zasądzenia od pozwanych B. G. i K. G. solidarnie kwoty 98.096,12 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 96.268,25 zł od dnia 21 listopada 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podała, że 10 grudnia 2014 r. strony zawarły umowę kredytu. Pozwani nie wywiązali się z zobowiązania i dlatego umowa została wypowiedziana. Strona powodowa wzywała pozwanych do zapłaty. Wysokość roszczenia dochodzonego pozwem wynika z wyciągu z ksiąg banku.

W dniu 27 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości żądanie strony powodowej.

Pozwani wnieśli sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty. W uzasadnieniu swojego stanowiska podali, że nie kwestionują samego zawarcia umowy i istnienia zaległości względem strony powodowej. Zdaniem pozwanych, strona

powodowa nie udowodniła dochodzonego pozvem roszczenia. Pozwani twierdzili również, że wypowiedzenie umowy było nieskuteczne, a w tej sytuacji dochodzone pozvem roszczenie jest bezzasadne.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 grudnia 2014 r. strony zawarły umowę kredytu. Całkowita kwota kredytu wynosiła 100.932,53 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty przez pozwanych na dzień zawarcia umowy wynosiła 186.285,05 zł.

(dowód: umowa kredytu z 10.12.2014 r., k. 22 – 27)

Pismami z dnia 25 stycznia 2016 r., 24 lutego 2016 r. i 30 marca 2016 r. strona powodowa wzywała pozwanego do zapłaty tytułem zaległości w spłacie kredytu.

(dowód: wezwania do zapłaty z dnia 25.01.2016 r., 24.02.2016 r., 30.03.2016 roku wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 28 – 32)

Pismem z dnia 6 czerwca 2016 r. strona powodowa wypowiedziała pozwanym umowę kredytu wskazując, że ich zadłużenie wynosi 99.085,43 zł.

(dowód: pismo strony powodowej z dnia 06.06.2016 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 33 – 35)

Wysokość zobowiązania pozwanych na dzień 20 listopada 2016 r. wynosiła 97.797,12 zł (96.268.25 zł – kapitał, 1.528,87 zł – odsetki skapitalizowane naliczone do dnia 20 lipca 2016 r., 299 zł – odsetki karne naliczone do 19 listopada 2016 r. według stopy procentowej wynoszącej 10% w stosunku rocznym).

(dowód: wyciąg z ksiąg banku z 20.11.2016 r., k. 44; karta analityczna kredytu, k. 36 - 43)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości.

Strona powodowa wykazała swoje roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jednolity z dnia 15 września 2017 r. – Dz.U. z 2017 r. poz. 1876) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z powyższego wynika, że kredyt jest przedmiotem świadczenia kredytodawcy w łączącym go z kredytobiorcą stosunku zobowiązaniowym. Przedmiotem tego świadczenia jest kredyt w znaczeniu ekonomicznym rozumiany, jako określony potencjał finansowy banku udostępniony innej osobie, zgodnie z umówionymi zasadami. Do najważniejszych cech kredytu bankowego należą więc celowość, gdyż kredyt udzielany jest na dokładnie określony cel, odpłatność, ponieważ kredytobiorca jest zobowiązany do zapłacenia odsetek, prowizji od udzielonego kredytu, oraz fakt, iż kredytodawcą może być jedynie bank lub inny podmiot uprawniony do tego na podstawie odrębnych ustaw. Kredyt można zdefiniować więc jako stosunek ekonomiczny pomiędzy bankiem a kredytobiorcą, którego treścią jest dostarczenie przez bank określonej kwoty środków pieniężnych dla kredytobiorcy, pod warunkiem jej późniejszego zwrotu wraz z wynagrodzeniem banku w postaci odsetek i prowizji. Głównym świadczeniem kredytobiorcy w ramach umowy kredytowej jest zwrot kredytu, czyli pobranych z banku środków pieniężnych. Obok jednak korzystania z kredytu i obowiązku zwrotu składającej się na niego kwoty, przepis art. 69 ust. 1 Prawa bankowego nakłada na kredytobiorcę obowiązek zapłaty odsetek kapitałowych. Odsetki te są świadczeniem ubocznym względem spełnienia obowiązku zwrotu udzielonego kredytu. Zastrzeżenie obowiązku zapłaty odsetek jest więc elementem przedmiotowo

koniecznym dla skutecznego zawarcia umowy kredytu. Oznacza to, że wynagrodzenie tego rodzaju bank kredytujący musi pobrać zawsze dla zachowania ważności danej umowy jako umowy kredytu. Nie można więc ubiegać się o udzielenie kredytu, który pozbawiony byłby odsetek.

Umowa dołączona do akt sprawy odpowiada wszystkim przedmiotowo istotnym warunkom umowy kredytu. Stronie powodowej służyło prawo do sporządzenia na podstawie ksiąg banku wyciągu oraz innych oświadczeń podpisanych przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzonych pieczęcią banku i dokumenty takie miały moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń (art. 95 ust. 1 pr. bankowego). Dokument dołączony do pozwu w postaci wyciągu z ksiąg banku jest zatem zgodnie z art. 244§1 k.p.c. w zw. z art. 95 ust. 1 pr. bankowego dowodem istnienia i wysokości wierzytelności strony powodowej. W niniejszej sprawie wyciąg z ksiąg banku z dnia 20 listopada 2016 r.

w powiązaniu z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami w postaci dokumentów, tj. umowy kredytu, wezwań do zapłaty wraz z dowodem ich doręczenia pozwanym, wypowiedzenia umowy kredytu wraz z dowodem ich doręczenia pozwanym przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, pozwalał na wyprowadzenie jednoznacznych ustaleń faktycznych co do istnienia i wysokości dochodzonej pozewem wierzytelności.

Zawarcie umowy na wskazanych w ustaleniach faktycznych warunkach, stanowiło okoliczność bezsporną między stronami. Sporem stron objęty był natomiast etap wykonania owej umowy – powodowy bank powoływał się na brak spłaty wynikającego z tej umowy zadłużenia wraz z odsetkami, zaś pozwani twierdzenia te kwestionowali. Pozwani podważali wysokość dochodzonego pozewem roszczenia.

O ile jednak strona powodowa przedstawiła dowód z powołanych wyżej w uzasadnieniu wyroku dokumentów, na okoliczność prawdziwości twierdzeń uzasadniających roszczenia pozwu, o tyle pozwani żadnych kontrdowodów nie przedstawili, poprzestając jedynie na gołosłownych i ogólnikowych zaprzeczeniach prawidłowości wyliczenia roszczenia. Pozwani ograniczyli swoje stanowisko procesowe wyłącznie do negowania żądania pozwu, nie wykazując żadnej inicjatywy dowodowej, choć to na nich spoczywał w rozpatrywanej sprawie ciężar dowodu. Co istotne, pozwani nie przedstawili żadnej własnej wersji zdarzeń, nie wypowiedzieli się czy, w jakiej wysokości i kiedy dokonali spłaty kredytu, od jakiej daty według nich pozostają oni w opóźnieniu ze spłatą i jaka jest prawidłowa wysokość naliczonych odsetek, ograniczając się w toku całego procesu w zasadzie jedynie do wskazywania, że to strona powodowa nie udowodniła żądania. Taka postawa procesowa strony pozostaje jednak w wyraźnej sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c. (strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody).

Roszczenie kredytodawcy (Banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Takie wykorzystanie oznacza wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do jego dyspozycji. Dokonane w sprawie ustalenia faktyczne świadczą o tym, że doszło do wykorzystania sumy udzielonego kredytu przez pozwanych kredytobiorców. Zresztą pozwani nie kwestionowali zawarcia umowy kredytu, nie kwestionowali również, że zalegają ze spłatą kredytu. Pozwani zobowiązali się zwrócić bankowi wykorzystaną sumę kredytu, jednakże zwrot ten nie nastąpił w terminie określonym w umowie kredytu. Niespłatenie kredytu w terminie lub w wysokości określonej w umowie stanowi niewykonanie zobowiązania przez kredytobiorcę.

Pozwani nie wykazali, że faktycznie spłacili zaciągnięty kredyt w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, tj. że jest niezgodne z kwotami, które pozwani zapłacili. Pozwani nie podjęli w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej poza własnymi twierdzeniami negującymi obowiązek spłaty zadłużenia, co wobec treści powołanego wyciągu z ksiąg bankowych

i przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie mogli odnieść zamierzonego przez pozwanych skutku.

Zdaniem Sądu nie może być uznany za skuteczny zarzut sformułowany w sprzeczności od nakazu zapłaty w postaci nieskutecznego wypowiedzenia pozwanym umowy kredytowej. Paragraf 4 ust. 14 umowy kredytowej z dnia 10 grudnia 2014 r. wskazuje prawo strony powodowej do dokonania wypowiedzenia umowy. Pozwani nie spłacili pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim dwukrotnym listownym wezwaniu pozwanych do zapłaty zaległych rat lub ich części wynikających z zawartej umowy. Strona powodowa trzykrotnie – w styczniu, lutym i marcu 2016 r. wzywała pozwanych do zapłaty. W tej sytuacji strona powodowa miała prawo dokonać wypowiedzenia umowy. Skuteczne wypowiedzenie umowy kredytu nie powoduje zniesienia istniejącego między stronami stosunku obligacyjnego wynikającego z zawartej umowy, ale skutkuje wymagalnością roszczenia Banku obejmującego niespłacone raty kredytu oraz odsetki kapitałowe i odsetki za opóźnienie.

Powyższe okoliczności przekonują, że wobec bezspornego faktu zawarcia przez strony umowy kredytowej i jej wypowiedzenia przed terminem wobec braku spłat, to pozwanych negujących wiarygodność Banku obciążał obowiązek wykazania, że dokonali spłaty kredytu. Bezspornie takiego dowodu pozwani nie przedstawili, zaś całokształt dowodów zaoferowanych przez stronę powodową, dawał podstawy dla udzielenia ochrony prawnej stronie powodowej.

Kredytobiorca obowiązany jest do zapłaty odsetek za opóźnienie (art. 481 k.c.), których wysokość zazwyczaj określana jest w umowie kredytu powyżej stopy odsetek ustawowych (tzw. odsetki karne). Kredyt nie został ostatecznie spłacony, dlatego powództwo należało uwzględnić w całości. Wysokość zasądzonych przez Sąd odsetek umownych wynika z wyciągu z ksiąg banku, ale także z §4 ust. 11 umowy kredytu z dnia 10 grudnia 2014 r.

Tym się kierując orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie drugim sentencji, Sąd stosownie do wyrażonej w art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu, zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 6.644 zł. Strona powodowa poniosła koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł ustalone w oparciu o §2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zm.), strona powodowa uiściła również 1.227 zł tytułem części opłaty od pozwu i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W myśl art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 623 – jednolity tekst z późn. zm.), kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Na tej podstawie Sąd nakazał pozwanym solidarnie uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Świdnicy kwotę 2.868 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu.